

Full diocesà

16 de febrer del 2020

p5 — Sínode per l'Esperança: 1.200 participants i 125 grups

p6 — La petjada dels servites, per fra Valentí Serra

Els cristians de Nigèria són exterminats

Els cristians de Nigèria estan sofrint una veritable massacre i això passa davant la més absoluta indiferència. Hi ha poques veus a Occident i també a l'Església universal que alertin sobre aquest drama. La majoria dels mitjans de comunicació no n'informen.

A Nigèria, en els darrers deu anys han estat assassinats 20.000 cristians i més de 2 milions han estat obligats a refugiar-se al sud del país.

Els fonamentalistes islàmics, vinculats a l'ètnia *fulani*, han sembrat de terror el nord i el centre de Nigèria. Cada vegada que hi ha una festa cristiana, l'Església es converteix en l'objectiu d'atacs violents de grups i organitza-

cions extremistes. Estem parlant d'assassinats, decapitacions, amputacions, violacions... Tot això passa amb la complicitat de l'exèrcit i amb la tolerància del govern, ara liderat per Muhammadu Buhari.

A través d'Ajuda a l'Església Necessitada, un sacerdot nigerià, Joseph Bature, ha demanat ajuda internacional: «cada dia els cristians són massacrats als carrers. Som davant un extermini que està passant en silenci».

Cal fer una crida a difondre tots aquests fets perquè el govern nigerià es vegi pressionat internacionalment a aturar aquesta massacre.

(Continua a la pàgina 7.)

«L'home té al davant la vida i la mort: li donaran allò que voldrà»

Diumenge VI durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de Jesús Fill de Sira

Si tu vols, guardaràs els manaments; ets tu qui has de decidir si et mantindràs fidel. Tens al davant foc i aigua: pren el que tu vulguis. L'home té al davant la vida i la mort: li donaran allò que voldrà. La saviesa del Senyor és gran; el Senyor és molt poderós i tot ho veu. Els ulls de Déu veuen el que ell ha creat; ell coneix tot el que fa cadascú. No mana a ningú que faci el mal ni autoritza ningú a pecar.
(15,15-20)

Salm responsorial

Feliços els qui segueixen la llei del Senyor.
(Salm 118)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, als qui tenen una fe prou madura, sí que els ensenyem una saviesa, però una saviesa que no és del món present ni dels dirigents, que estan a punt de ser destituïts, sinó la saviesa enclosa en el pla que Déu s'ha proposat, amagada fins ara, però que abans de tots es temps Déu ja tenia decidida, perquè sigui la nostra glòria. Cap dels dirigents del món present no l'havia coneguda, perquè, si l'haguessin coneguda, mai no haurien clavat a la creu el Senyor de la glòria. Però, tal com diu l'Escriptura: «Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somniava això que Déu té preparat per als qui l'estimen», però a nosaltres, Déu ens ho ha revelat per obra de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins al més profund de Déu.
(2,6-10)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: Jo us dic que si no sou més justos del que ho són els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel. »Ja sabeu que als antics els van manar: "No matis", i tothom que mati, serà reu davant el tribunal. Doncs jo us dic: El qui s'enfadi amb el seu germà, serà reu davant el tribunal. »Ja sabeu que està manat: "No cometis adulteri." Doncs jo us dic: Tothom que mira una dona amb mal desig, en el fons del cor ja ha comès adulteri. »També sabeu que als antics els van manar: "No trenquis els juraments." I també: "Compleix tot

allò que has jurat en nom del Senyor." Doncs jo et dic: No juris mai: Digueu senzillament sí quan és sí, i no quan és no. Tot allò que dieu de més, ve del Maligne.»
(5,17-37)

«"Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somniava això que Déu té preparat per als qui l'estimen", però a nosaltres, Déu ens ho ha revelat per obra de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra...»

Mirar la lluna, no el dit

Joan Mir Tubau, prev.

Continuem la lectura del sermó de la muntanya. Som davant una lliçó d'ètica cristiana: quin ha de ser el comportament del cristià davant l'homicidi, l'adulteri, el divorci, els juraments? Jesús afirma que no ha vingut a desautoritzar els llibres de la Llei i dels Profetes sinó a completar-los, a fer-ne veure tota la profunditat.

La resposta de Jesús correspon al retrat del veritable cristià. Per als jueus, la llei de Moisès era la manifestació de la voluntat de Déu. Però hi ha qui es queda en la pell de la llei, no arriba a copsar-ne el sentit últim. D'aquí l'advertiment de Jesús: «Si no sou més justos del que ho són els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas en el Regne de Déu.»

Hi ha un proverbi xinès que pot ajudar a entendre què vol dir Jesús. Diu el proverbi: «Quan hom assenyala la lluna amb el dit, el neci es mira el dit.» La llei assenyala la lluna, però seria neci quedar-nos mirant el dit, això és, la pell de la llei, la lletra dels preceptes, sense esforçar-nos a escatir-ne el sentit, la intenció última.

En els nostres dies, en ambients diversos, parlar de normes o de preceptes no es porta, és percebut com un atemptat a la llibertat de la persona. Però la llei de Déu no pretén pas anul·lar la llibertat de les persones, sinó ser una ajuda perquè la nostra llibertat, tot respectant la llibertat dels altres, arribi a la seva plenitud.

La imatge

La tercera sessió del Sermó de la Muntanya inicia una passejada pels preceptes de la Llei de Déu. Els oients que escoltaven Jesús, i els lectors de l'evangelí avui, ja els coneixem, però ara es tracta d'arribar a allò que signifiquen: conèixer la voluntat de Déu. L'ensenyament del Mestre o els confirma, tot aprofundint-ne l'exigència, o els reforma, bo i cercant-ne el dring original.

Les Taules de la Llei (1959). JM Subirachs

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

17 dilluns

La fugida de NSJC a Egipte
—Sant Alexis i els set fundadors dels Servites
—Sant Ròmul
Jm 1,1-11/Salm 118/Mc 8,11-13

18 dimarts

—Santa Bernardeta Soubirous
Beat Joan de Fiésole (Fra Angèlic)
—Sant Eladi
Jm 1,12-18/Salm 93/Mc 8,14-21

19 dimecres

—Sant Gabí
Beat Àlvar de Còrdova
Jm 1,19-27/Salm 14/Mc 8,22-26

20 dijous

—Sts. Nemesi i Potami
—St. Eleuteri
Jm 2,1-9/Salm 33/Mc 8,27-33

21 divendres

La Misteriosa Llum a Manresa
—Sant Pere Damià
Jm 2,14-24.26/Salm 111/Mc 8,34-9,1

22 dissabte

La Càtedra de Sant Pere Apòstol
—Santa Elionor (o Leonor)
1Pe 5,1-4/Salm 22/Mt 16,13-19

23 Diumenge VII durant l'any/cicle A

—Sant Policarp
Lv 19,1-2.17-18/Salm 102/1Co 3,16-23/Mt 5,38-48

Primera experiència Alpha a l'Anoia-Segarra

Redacció

Durant la passada tardor va tenir lloc la primera experiència dels sopars Alpha a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra. A l'alberg-rectoria de Jorba van tenir lloc els sopars que han suposat la creació d'un equip interparroquial de vint-i-dos components. Més d'una vintena de persones van perseverar assistint als sopars. Oferim el següent testimoni d'una membre de l'equip, Geni Sabater Victori:

«Alpha consisteix en un sopar setmanal, durant deu setmanes, que va seguit d'una xerrada i d'un debat entre els comensals, en què tothom pot expressar la seva opinió amb completa llibertat i sempre respectant la dels altres. »Aquests sopars van dirigits a persones que, creguin o no, tenen dubtes i curiositat per aprofundir en temes essencials de la seva vida i conèixer quina resposta hi proposa el cristianisme.

»Les xerrades ens han parlat de l'amor, del perdó, de la pregària, de la mort i de molts altres aspectes de la nostra vida i de com Jesús els va afrontar.

»En el meu cas he format part de l'equip organitzador i he actuat de moderadora en una de les taules. He de dir que ha estat una experiència molt i molt enriquidora. Els temes tractats (prèviament establerts en un programa) són profunds i han donat peu a converses molt interessants. A la meua taula, les opinions de cada participant han estat diverses i sorprenents. Hem compartit les vivències que

cadascú ha volgut exposar i hem viscut moments molt íntims que ens han tocat el cor.

»Estic molt contenta d'haver-hi participat i crec que és una experiència que tothom hauria de viure.»

Benedicció a Jorba

El senyor bisbe, Romà Casanova; acompanyat del rector de la parròquia, Mn. Enric Garcia, va beneir el nou obrador de les GG. Carmelites Descalces, fruit de la solidaritat d'alguns benefactors, que servirà per a una nova activitat que realitzaran les religioses: la producció de galetes d'alta qualitat, amb diferents variants, que ja s'han començat a distribuir.

Més de 1.200 persones ja s'han inscrit al Sínode per l'Esperança

Ja hi ha 125 grups sinodals arreu de la diòcesi

Des del dia 1 d'octubre, més de 1.200 persones s'han inscrit al Sínode Diocesà per l'Esperança. Durant aquest any i fins al mes de febrer de l'any vinent, els grups sinodals es reuniran periòdicament i, amb l'ajuda dels materials elaborats per la Comissió del Sínode, en actitud d'escolta, discerniment, responsabilitat i comunió, presentaran les seves propostes.

En aquests moments, els grups han rebut el material anomenat «Equipatge». En l'«Equipatge» es treballen les actituds que haurien d'acompanyar tots els membres en el seu camí sinodal: mirada (oberta, veritable, generosa), diàleg (escoltar, compartir, acollir, construir), pregària (diàleg amb l'Amic que ens escolta, ensenya i guia), discerniment (oberts a l'Esperit Sant per a conèixer la voluntat de Déu) i conversió (canviar el cor, deixar que l'Esperit Sant ho transformi tot: les nostres obres, les nostres comunitats, el món sencer). Com el camí que van fer els primers deixebles, el Sínode serà transformador, enormement entusiasmador i ple d'esperança.

Cal destacar l'interès i implicació de tota la diòcesi en aquest camí sinodal, que compta ja amb 125 «grups sinodals»: no hi ha dubte que la varietat i riquesa de les aportacions seran molt significatives. Segons Mn. Jaume Casamitjana, vicari episcopal per a l'Evangelització del bisbat de Vic, delegat de Joves i membre de la Comissió del Sínode, «amb el Sínode tenim una oportunitat única de renovació de les comunitats cristianes, i l'hem agafat amb molta em-

penta; hi ha hagut una resposta molt bona i massiva, estem molt contents i esperançats».

Gran assistència a les trobades de coordinadors de grups sinodals

Durant aquestes darreres setmanes han tingut lloc les sessions, a Ripoll, Vic, Manresa i Igualada, per a coordinadors de grups sinodals; les trobades són pensades per a presentar els materials i donar orientació en la preparació i desenvolupament de les reunions de treball dels grups sinodals per a tots els coordinadors. Donada la gran quantitat de grups sinodals que s'estan formant l'assistència ha estat molt nombrosa.

Recordem que les inscripcions per a participar en el Sínode romanen obertes perquè tothom qui ho vulgui pugui crear un nou grup o bé afegir-se a algun dels existents.

Encara som a temps
de crear nous grups
sinodals

Els set sants fundadors dels servites

Fra Valentí Serra de Manresa

Demà dia 17 de febrer, com cada any, l'Església commemora litúrgicament els set sants fundadors dels servites, recordant aquell 17 de febrer de 1310 en què, segons la tradició, moria Aleix o Alexis Falconieri, el darrer dels set fundadors. Alexis Falconieri acabà els seus dies després d'haver compartit la vida religiosa contemplativa, en comunitat, juntament amb els iniciadors de l'orde dels servites a Monte Senario, fundats als afores de Florència, des de l'any 1245, tal com ho narrà sant Felip Benizi, deixeble dels set sants fundadors i, alhora, autor de la història dels orígens dels servites, on posà de manifest com, en un context de lluites socials entre els güelfs i els gibel·lins, un grup de set mercaders florentins optà per viure en fraternitat per tal de dedicar-se a la devoció a la Mare de Déu i esdevenir, així, un exemple de vida de pobresa, germanor i concòrdia en una societat marcada per l'opulència i les lluites fraticides.

Els servites són un orde religiós que l'any 1233 fundaren aquests rics mercaders florentins: Bonfill de Monaldi, Joan Buonagiunta, Bartomeu degli Amidei, Ricovero dei Lippi-Ugguccioni, Benet dell'Antella, Gerard di Sostegno i Alexis Falconieri. El nom oficial de l'orde servita és «Servi Beatae Virginis» o, també, «Ordo Servorum Mariae».

Aquests set germans servites foren canonitzats l'any 1888 pel papa Lleó XIII. Des dels orígens fundacionals els primers religiosos servites optaren per dur un hàbit de color negre i seguir la forma de vida exposada en la Regla de sant Agustí. Els servites, com a carisma propi, han manifestat tothora una particular devoció a la soledat i als dolors de la Mare de Déu. L'any 1249 els servites foren reconeguts com a orde mendicant i definitivament aprovats l'any 1304. S'esta-

bliren a Barcelona l'any 1504 i sembla que, històricament, bona part de les processons de Setmana Santa de casa nostra es remunten a l'acció devocional promoguda pels membres de les congregacions de la Mare de Déu dels Dolors vinculades als religiosos «servents de la Mare de Déu» o servites. Fou, doncs, per influx dels religiosos servites que arreu de Catalunya es dugué a terme la fundació de congregacions i confraries dedicades a la Mare de Déu dels Dolors, començant l'any 1663 a Barcelona; en 1689 a Vic; en 1690 a Solsona; en 1693 a Cardona, Igualada, Bagà i Berga; en 1704 a Manresa, per citar tan sols algunes de les poblacions dels bisbats de Vic i Solsona que comptaren amb la presència d'aquestes congregacions dels Dolors i que a partir de la dècada de 1760 s'escamparen encara molt més arreu de casa nostra, com ara a Cervera, Guissona, Tàrraga, Santpedor, Castellterçol, Calaf, Sant Joan de les Abadesses, per assenyalar algunes de les principals congregacions establertes en els nostres bisbats.

Aquestes congregacions, en el moment de les processons, i per tal de fer-les molt més lluides i vistoses, comptaren, des de la segona meitat del segle XVIII, amb la comitiva dels Armats, com fou, per exemple, el cas de la tradicional processó dels Armats que organitza la Congregació dels Dolors de Vic, amb un recorregut pels principals carrers de la ciutat des de l'any 1750. Amb l'exclaustració de 1835 desaparegueren els religiosos servites dels territoris de Catalunya i la seva presència avui queda reduïda a cinc comunitats disseminades en territori hispànic: a Misalta (València), Dénia (Alacant), Santa Maria del Puerto a Plasència (Cáceres) i San Nicolás de los Servitas (Madrid).

«L'Esperit del Concili no s'hauria de perdre mai»

Mn. Joan Torra

Mn. Joan Torra, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya i sacerdot diocesà de Vic, participà en el Concili Provincial Tarraconense com a vicari episcopal.

Què va significar per al conjunt d'Esglésies de Catalunya la celebració del Concili?

La pregunta de la convocatòria —«Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarraconense?»— és la pregunta de sempre. Vàrem poder experimentar que formàvem una unitat pastoral perquè teníem la missió d'adreçar-nos a un poble amb característiques comunes ben definides i diferenciades, amb problemàtiques específiques per la llengua, la història i la cultura pròpies. Era a la nostra gent a qui havíem de continuar oferint l'Evangeli de Jesucrist. En el text conciliar crec que va quedar escrit el camí que havia de donar futur a l'Església de Catalunya.

Com va ser la seva experiència personal?

Una meravellosa experiència d'Església, del que vol dir caminar junts,

enraonant, dialogant, escoltant-nos i escoltant l'Esperit, en comunió. Vaig tenir el goig de poder-hi participar perquè començava en aquell moment el servei de vicari episcopal que el bisbe Josep M. Guix (a.c.s.) m'havia demanat. No en donaré mai prou gràcies a Déu! Em va fer créixer molt!

En quines línies de desenvolupament del Concili creu que caldria insistir més avui?

A mi em va molt bé rellegir sovint les resolucions que fan de «davantal» de cadascuna de les quatre parts del text conciliar. Són d'una gran riquesa. Aleshores, el que ve tot seguit s'haurà pogut dur a terme o no, en funció de moltes coses, però aquell esperit no s'hauria de perdre mai.

Assassinat un seminarista de 18 anys

(Prové de la pàgina 1.)

Un dels casos més recents que ha commogut els catòlics nigerians ha estat el segrest de quatre seminaristes i el martiri d'un d'ells.

Els voltants del Seminari «Good Shepherd», on estudien 270 seminaristes, fa temps que estan amenaçats. Alumnets d'una escola propera ja foren segrestats a l'octubre.

El proppassat 8 de gener foren segrestats els seminaristes Pius Kanwai, Michael Nnadi, Peter Umenukor i Stephen Amos. Tots quatre s'estaven preparant per al sacerdoci, començant els estudis de filosofia. Tots els seminaristes menys en Michael van ser alliberats entre el 19 i 31 de gener. Tanmateix, Michael, de divuit anys, va patir una altra sort. El seu bisbe, Mons. Matthew Hassan, va anunciar el passat dissabte dia 1 que en Michael havia estat assassinat, juntament amb l'esposa d'un metge. El rector del Seminari va identificar el cadàver.

El mateix bisbe va haver d'informar la mare del seminarista del trist destí del seu fill.

Un exemple més d'aquest genocidi que sofreixen els cristians de Nigèria.

Molts, en els grups sinodals, i tots, en camí sinodal

Romà Casanova, bisbe de Vic

Molts ja han iniciat el seu camí sinodal formant part dels grups sinodals en les parròquies, associacions, moviments. A tot ells, el meu agraïment i el meu encoratjament, perquè amb aquest fet mostren que en el seu cor hi ha esperança. Qui es posa en camí és perquè té un horitzó al davant i sap que pot arribar a la meta proposada. I certament és així: qui creu en Crist porta en el seu cor la llavor de l'esperança. En aquests moments, com sempre, hem de caminar amb esperança; que significa mirar el futur sabent que l'horitzó de vida i d'amor és obert, perquè Jesucrist l'ha obert amb la seva mort i resurrecció. Ell és la nostra esperança viva!

Fer camí demana coratge. No sempre el camí serà igual. Hi ha moments de tot: feixucs, encisadors, fàcils, complicats... Per això el coratge, sabent que la meta es pot assolir, ens ha d'acompanyar. El treball en els grups us farà bé i farà molt de bé a tantes i tantes persones, que en el present i en el futur podran escoltar la bona notícia de l'amor salvador i alliberador de Crist.

El camí, però, també demana un equipatge. Els qui ja l'heu iniciat heu descobert quin és aquest equipatge per al camí sinodal. Són aquelles actituds i maneres de fer que, essent pròpies de tot camí cristià, se'ns demana d'aprofundir i de

viure intensament per a poder accomplir la missió pròpia del Sínode Diocesà: discernir quina és la voluntat per a nosaltres, l'Església de Vic, en aquests moments en què la fe cristiana es va desdibuixant del cor de tantes i tantes persones en els nostres pobles i ciutats.

N'hi ha molts en els grups sinodals, però encara en poden ser més

L'equipatge del qui fa el camí sinodal ha d'incloure: una mirada a la realitat profunda, alliberada dels prejudicis; en el fons, intentar de mirar les persones i la realitat des de Déu. També és fonamental saber dialogar en la recerca de la veritat, la qual cosa demana escolta autèntica i llibertat en l'expressió. La pregària és fonamental en la vida cristiana. Hem de viure en diàleg amb Déu, que ens parla i ens escolta. El discerniment en actitud de conversió és el requisit de la missió de l'Església. Si no hi ha desig de conversió personal i comunitària, en el sentit d'accomplir la voluntat de Déu sobre nosaltres, no assolirem la meta proposada.

N'hi ha molts, en els grups sinodals, però encara poden ser més. D'altra banda, no oblidem que el camí sinodal l'hem de fer tots amb la pregària, la penitència i l'adoració. Po-
sem-nos-hi, doncs.

